

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně – pobočka v Jihlavě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Fučíkové a soudců Mgr. Miroslava Pecha a JUDr. Lenky Prokšové ve věci

nezletilého: **D. K.**, narozen XXXX,
bytem XXXX
zastoupeného Městem Bystřice nad Pernštejnem,
sídlem Příční 405, 593 01

rodičů: **R. K.**, narozena XXXX,
bytem XXXX
R. Č., narozen XXXX,
bytem XXXX

o zvýšení výživného

o odvolání nezletilého proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 20. května 2022, č. j. 4 P 248/2011-248,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se v části výroku I., kterou bylo rozhodnuto o zvýšení výživného** stanoveného otci naposledy rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze 17. 10. 2011, č. j. 5 Nc 1578/2011-23, **za dobu do 30. 9. 2021, potvrzuje.**
- II. **V části výroku I.** rozsudku soud prvního stupně, kterou bylo rozhodováno o výživném za dobu od 1. 10. 2021 do budoucna a o dlužném výživném vzniklém jeho zpětným zvýšením za dobu minulou, **se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že:**
 - a) se rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze 17. 10. 2011, č. j. 5 Nc 1578/2011-23, pokud jím byla otci uložena povinnost přispívat na výživu nezletilého D., **mění tak, že je otec povinen počínaje dnem 1. 10. 2021 platit na výživu**

nezletilého D. částku 2 500 Kč měsíčně k rukám matky nezletilého s tím, že toto výživné je splatné vždy do každého 5. dne v měsíci, za který je výživné hrazeno a

- b) otec **je povinen** zaplatit dlužné výživné vzniklé jeho zpětným zvýšením za dobu od 21. 2. 2019 do 30. 10. 2022 ve výši 53 372 Kč ve čtyřech splátkách po 13 343 Kč splatných do 31. 12. 2022, 30. 6. 2023, 31. 12. 2023 a 6. 3. 2024, k rukám matky nezletilého D., pod ztrátou výhody splátek.

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně rozsudkem rozhodl o zvýšení výživného stanoveného otci naposledy rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze 17. 10. 2011, č. j. 5 Nc 1578/2011-23, tak, že otci uložil povinnost platit výživné ve výši 2 500 Kč měsíčně od 21. 2. 2019 do 30. 9. 2021 a ve výši 1 500 Kč měsíčně od 1. 10. 2021 nadále s tím, že běžné výživné je splatné vždy do 5. dne měsíce, za nějž se platí, a to prostřednictvím matky. Dluh na výživném vzniklý jeho zpětným zvýšením za dobu od 21. 2. 2019 do 31. 5. 2022 ve výši 43 071,43 Kč uložil otci zaplatit do 3 dnů od doručení rozsudku (výrok I.). O nákladech řízení rozhodl výrokem II. téhož rozsudku tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.
2. Své rozhodnutí odůvodnil soud prvního stupně s odkazem na ustanovení § 915 odst. 1, § 922 odst. 1, § 923 odst. 1 a § 697 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“) a ustanovení zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, tím, že jsou dány předpoklady pro zvýšení výživného s ohledem na změnu poměrů na straně jak nezletilého dítěte, tak i otce a rovněž i stávající manželky otce. Vyšel přitom ze zjištění, že je ve schopnostech a možnostech otce dosahovat aspoň minimální mzdy, jejíž základní sazba pro stanovenou týdenní pracovní dobu 40 hodin dle § 2 nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, nejnižších úrovních zaručené mzdy, vymezení ztíženého pracovního prostředí a výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, činila v roce 2019 13 350 Kč, v roce 2020 14 600 Kč, v roce 2021 15 200 Kč a 2022 16 200 Kč hrubého měsíčně. Po přičtení příjmů manželky otce, které zohlednil kvůli „přednostní vzájemné vyživovací povinnosti a nároku na zásadně stejnou úroveň“ mezi manžely, tak vycházel soud prvního stupně z předpokladu, že příjem otce by mohl dosáhnout v roce 2019 21 654 Kč, v roce 2020 22 117 Kč, od 1. 1. do 30. 9. 2021 22 339 Kč, od 1. 10. 2021 po zbytek roku 2021 11 139 Kč a v roce 2022 11 509 Kč. Ke zvýšení výživného soud prvního stupně přistoupil za celou dobu tří let zpětně před podáním návrhu matky na jeho zvýšení s tím však, že za dobu od 1. 10. 2021 uvažoval s poklesem celkových příjmů rodiny otce z důvodu poklesu příjmu jeho manželky.
3. Proti rozhodnutí soudu prvního stupně podal odvolání prostřednictvím kolizního opatrovníka jmenovaného mu pro účely tohoto řízení soudem nezletilý D. Navrhl, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že výživné stanovené otci zvýší na částku 2 500 Kč měsíčně i pro dobu od 1. 10. 2021 do budoucna. V důvodech odvolání poukázal na to, že je žákem 8. třídy základní školy a léčí se s astmatem. Vedle zvýšení jeho potřeb došlo rovněž ke změně poměrů na straně otce, kterému v mezidobí od posledního rozhodování opatrovnického soudu zanikla vyživovací povinnost k dceři, které měl přispívat částkou 2 000 Kč měsíčně. Při stanovení výše výživného by pak měl opatrovnický soud vycházet z příjmu, kterého by mohl otec potenciálně dosahovat vlastní výdělečnou činností, pokud by byl ochoten pracovat.
4. Otec připustil, že by ve prospěch nezletilého D. platil vyšší výživné, nikoliv však za dobu minulou. Poukázal na své nepříznivé poměry ovlivněné exekucemi pro dluh na pojistném na zdravotní pojištění. Podotkl, že si pouze nepravidelně brigádně přivydělává jako pomocný dělník na stavbách, stále zaměstnání pak nemůže sehnat takové, které by jej bavilo, a zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiřina Hartmanová.

si jím vydělal tolik, aby mohl zaplatit jak výdaje spojené s cestou do práce, tak i ostatní své dluhy.

5. Matka vyslovila souhlas s odvoláním kolizního opatrovníka a navrhla, aby byla otci uložena povinnost přispívat na výživu nezletilého D. částkou 2 500 Kč měsíčně jak za dobu minulou, tak i do budoucna. Ve vyjádření k odvolání připomněla, že nezletilý D. bude příští rok nastupovat na střední školu a byla by ráda, pokud by mohl nastoupit na učební obor, při kterém by si udělal i svářečské zkoušky.
6. Odvolací soud po zjištění (podle ustanovení § 1 odst. 3 a 4 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních - dále jen z. ř. s.), že odvolání bylo podáno včas (ust. § 204 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), že bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (ust. § 201 o. s. ř.) a že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (ust. § 202 odst. 1 o. s. ř. a § 476 z. ř. s. à contr.), přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně i řízení mu předcházející (ust. § 28 z. ř. s.) a nakonec dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
7. Podle ustanovení § 913 o. z. jsou pro určení rozsahu výživného rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného. Při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného je třeba také zkoumat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že povinný o oprávněného osobně pečuje, a k míře, v jaké tak činí; přihlídně se popřípadě i k péči o rodinnou domácnost. Podle § 915 odst. 1 o. z. má být životní úroveň dítěte zásadně shodná s životní úrovní rodičů. Toto hledisko předchází hledisku odůvodněných potřeb dítěte. Dle § 922 odst. 1 o. z.; část věty za středníkem lze u výživné pro děti přiznat i za dobu nejdéle tři let zpět od dne zahájení soudního řízení. Podle § 923 odst. 1 o. z. změní-li se poměry, může soud změnit dohodu a rozhodnutí o výživném pro nezletilé dítě, které nenabýlo plné svéprávnosti. Konečně pak podle § 697 o. z. mají manželé vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manžely předchází vyživovací povinnosti dítěte i rodičů. Pro vyživovací povinnost mezi manžely jinak platí obecná ustanovení o výživném.
8. Pokud zákon hovoří o tom, že vyživovací povinnost mezi manžely předchází vyživovací povinnosti dítěte a rodičů, znamená to, že se oprávněná osoba, která žádá o poskytnutí výživného, musí se svým požadavkem za trvání jejího manželství obrátit přednostně na svého manžela (manželku), a jedině pokud tento mu není schopen výživu zajistit, může se případně obrátit na své rodiče (popř. děti), aby jí výživné ve výši odpovídající jejich zákonným povinnostem poskytli. V žádném případě pak předcházející postavení institutu výživného mezi manžely neznámá, že by měl opatrovnícký soud při rozhodování o výživném pro dítě přednostně posuzovat, jaké výživné (ať už skutečné, či potenciální) ten který z rodičů dostává (či může žádat) po svém manželovi. Uvedené platí jak v případě, že jsou rodiče spolu manželé, tak i v případě, že buď jeden či oba rodiče uzavřeli manželství s další (třetí) osobou. V posledně uvedeném případě toto platí tím spíše, že případná třetí osoba vůbec nemá ze zákona vyživovací povinnost k dítěti svého manžela (manželky) z předešlého vztahu. Jinými slovy při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů každého z rodičů opatrovnícký soud přihlíží na jeho straně vždy pouze k poměrům samotné povinné osoby, nikoliv jeho manžela (manželky); zjištění o jeho poměrech sice není bez významu, slouží však toliko k posouzení celkové životní úrovně povinného rodiče, na které má dítě právo se podílet. Přednostní zjišťování existence vzájemné vyživovací povinnosti mezi manžely, kteří jsou současně rodiči společného dítěte, by v případě trvajících manželství rodičů společného dítěte navíc vedlo k absurdnímu závěru o tom, že výše výživného, kterým má každý z rodičů (manželů) přispívat

na potřeby společného dítěte, musí být stejná, stejně jako jejich životní úroveň (viz § 697 odst. 1 věta první o. z.).

9. Vycházejíc z uvedeného předpokladu je zřejmé, že se soud prvního stupně nadbytečně soustředil na přesnou výši příjmů manželky otce a zcela nesprávně při stanovení odpovídající výše výživného vycházel ze součtu příjmů otce a jeho manželky dělených dvěma, když v rámci stanovení výše výživného mohl nanejvýše přihlížet k tomu, že otec má možnost dělit se o výdaje na společné bydlení se svojí manželkou, čímž je částečně zlepšována i jeho celková životní úroveň.
10. Pro rozhodnutí opatrovnického soudu pak jsou v posuzovaném případě zásadní následující skutková zjištění. Z obsahu spisu soudu prvního stupně předně vyplývá, že naposledy byly opatrovnickým soudem upraveny poměry nezletilého D. rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 17. 10. 2011, č. j. 5 Nc 1578/2011-23, který nabyl právní moc dne 20. 12. 2011, jímž byl nezletilý D. svěřen do péče matky a otcí byla uložena povinnost přispívat na jeho výživu k rukám matky nezletilého částkou 1 200 Kč měsíčně počínaje dnem 1. 6. 2011. Opatrovnický soud tehdy vycházel ze zjištění, že otec má vyživovací povinnost kromě nezletilého D. ještě k dceři C. narozené dne XXXX, které měl tehdy platit 600 Kč měsíčně. Při stanovení výživného opatrovnický soud tehdy uvažoval na straně otce s příjmem ve výši 13 000 Kč měsíčně, kterého by mohl potenciálně dosahovat, pokud by nebyl z důvodů neomluvených absencí z práce, kde takového výdělku dosahoval, propuštěn ke dni 30. 6. 2011. Matka byla tehdy odkázána na dávky státní sociální podpory (příspěvek na bydlení ve výši 4 564 Kč) a dávky sociální péče (příspěvek na živobytí ve výši 6 336 Kč). Kromě nezletilého D. měla vyživovací povinnost k dalším dvěma nezletilým dětem (M., nar. XXXX, a V., nar. XXXX), k nimž nebylo otcovství určeno. Nezletilý D. (tehdy 5-ti letý) navštěvoval mateřskou školu a náklady na jeho potřeby odpovídaly běžným potřebám dítěte jeho věku.
11. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 27. 5. 2015, č. j. 4 P 248/2011-141, který nabyl právní moci dne 14. 7. 2015, byl následně zamítnut návrh otce na snížení výživného stanoveného posledně právě rozsudkem ze dne 17. 10. 2011 mimo jiné i proto, že na straně otce v době do 27. 5. 2015 k žádné změně jeho poměrů oproti roku 2011 nedošlo. I v roce 2015 tedy opatrovnický soud vycházel při zamítnutí návrhu otce na snížení výživného z předpokladu, že otec by mohl potenciálně dosahovat výdělečnou činností minimálně 13 000 Kč čistého měsíčně.
12. Aktuálně se matka návrhem ze dne 21. 2. 2022 domáhá zvýšení výživného pro nezletilého D. I bez nutnosti podrobnějšího dokazování je zřejmé, že k výrazné změně poměrů oproti roku 2011 došlo na straně nezletilého D., který je od září 2022 žákem 9. třídy základní školy. Výrazně vyšší věk nezletilého D. s sebou nepochybně nese potřebu výrazně vyšších výdajů na zajištění stravy, ošacení a školních pomůcek. Jak dále vyplynulo z výpovědi matky, tato musela synovi pro potřebu výuky ve škole pořídit v souvislosti s epidemií nemoci Covid-19 počítač v hodnotě 8 000 Kč. V souvislosti se zdravotním stavem syna (astma) má zvýšené výdaje v podobě doplatek na léky ve výši 100 Kč za čtvrt roku.
13. Popsaná změna poměrů sama o sobě odůvodňuje potřebu výrazného zvýšení výživného oproti tomu, které bylo stanoveno v roce 2011 částkou 1 200 Kč měsíčně, a to za celou dobu až tří let zpětně od podání návrhu matky na zvýšení výživného (viz shora citovaný § 922 odst. 1; část věty za středníkem o. z.), v posuzovaném případě tedy od 21. 2. 2019 do budoucna (dále též jen „rozhodné období“).
14. Pokud jde o poměry otce, tomuto zanikla v roce 2018 vyživovací povinnost k jeho starší dceři C. (dle vyjádření samotného otce ve věku jejích 25 let). Do 22. 1. 2018 byl otec veden jako uchazeč o zaměstnání na úřadu práce s tím, že poté měl nastoupit do práce ke společnosti XXXX, s. r. o. Od 23. 4. 2018 je otec ženatý. Od roku 2019 žije a bydlí v nájemním bytě o

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiřina Hartmanová.

velikosti 2 + kk s manželkou, která jej i živí. Ze sdělení Úřadu práce České republiky a příslušné okresní správy sociálního zabezpečení (dále též jen „OSSZ“) vyplývá, že otec nebyl v rozhodném období nikde zaměstnán a nebyly mu vypláceny žádné dávky nemocenského pojištění, žádné sociální dávky či dávky státní sociální podpory. Vzhledem k tomu pak, že otec nebyl formálně nikde veden jako zaměstnanec, a nezaevidoval se ani jako uchazeč o zaměstnání na příslušném úřadu práce, vznikla mu povinnost hradit si sám zdravotní pojištění. Jeho nehraním pak otci vznikl dluh řádově se pohybující ve výši několika desítek tisíc korun. Jako uchazeč o zaměstnání je otec veden opět až od 25. 7. 2022. Otec nicméně v rámci své výpovědi připustil, že nemá žádné zdravotní komplikace a v rozhodném období si brigádně přivydělával mezi 4 000 až 7 000 Kč měsíčně, přičemž byl a je zvyklý pracovat jak léto, tak i v zimě, přes den i v noci, a rovněž tak i ve dnech pracovního volna, obvykle však pouze 14 dní v měsíci. Odvolacímu soudu současně předložil dohodu o pracovní činnosti ze dne 10. 1. 2022, na základě které má pro zaměstnavatele P. Z., podnikajícího pod IČ XXXX a obchodním označením XXXX, sídlem XXXX, v době od 10. 1. 2022 do 31. 12. 2022 odpracovat maximálně 300 hodin za uvedený kalendářní rok, a to za pracovní odměnu 150 Kč za 1 hodinu.

15. Průměrný měsíční čistý příjem manželky otce činil podle zprávy jejího zaměstnavatele (společnosti XXXX s. r. o.) v roce 2020 včetně dávek nemocenské péče (dle sdělení příslušné OSSZ) 12 539 Kč, v roce 2021 13 991 Kč a za prvních 8 měsíců roku 2022 (leden až srpen) 13 626 Kč. Zbývá dodat, že manželka otce skutečně byla jak v průběhu kalendářního roku 2020, tak i v průběhu roku 2021 po delší dobu v pracovní neschopnosti, nicméně rozdíl obvyklé výše jejího příjmu z pracovního poměru a dávek nemocenské péče vyplácených jí v době nemoci, činil obvykle pouze kolem 3 000 Kč měsíčně.
16. Pokud jde o poměry matky, tato žila v rozhodném období v nájemním bytě o velikosti 2 + 1 spolu s nezletilým D. a v době do 30. 9. 2021 i s nezletilým T. K. (vnukem, který byl svěřen do její péče rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 Nc 592/2017-189, a poté rozsudkem téhož soudu ze dne 27. 9. 2021, č. j. 4 P 32/2019-428, svěřen zpět do péče vlastní matky). Její průměrný čistý měsíční příjem činil (dle sdělení jejího zaměstnavatele – L. R. – kovovýroba a zprávy příslušné OSSZ) v roce 2019 17 217 Kč, v roce 2020 17 656 Kč, v roce 2021 18 677 a za prvních osm měsíců roku 2022 (leden až srpen) 20 565 Kč. Vedle toho byla v rozhodném období příjemcem dávky státní sociální podpory v podobě rodičovského příspěvku v době od února 2019 do konce roku 2019 ve výši 3 800 Kč měsíčně, od ledna do září 2020 pak ve výši 10 000 Kč měsíčně. Počínaje rokem 2021 jsou matce vypláceny dávky státní sociální podpory v podobě příspěvku na bydlení v proměnlivé výši od 89 Kč do 443 Kč měsíčně a dále přídatky na děti ve prospěch nezletilého D. (910 Kč až 1 380 Kč měsíčně) a dále i pro nezletilého T. K. (800 Kč až 1 130 Kč měsíčně v době do 30. 9. 2021).
17. Otec v řízení ani netvrdil, natož, aby se snažil prokazovat, že zde existují nějaké objektivní překážky (např. nepříznivý zdravotní stav apod.) pro to, aby vlastní výdělečnou činností (ať už samostatnou, či závislou) získával peněžní prostředky. Naopak, i samotný otec v řízení připustil, že si v rozhodném období brigádně nějaké finanční prostředky přivydělával. Odvolací soud má tudíž za to, že je zapotřebí i nadále vycházet z předpokladu, že na počátku rozhodného období (v roce 2019) bylo ve schopnostech otce vydělávat si stejně jako v předešlých letech, kdy jeho poměry posuzoval opatrovnický soud (roky 2011 a 2015), vlastní práci minimálně částku 13 000 Kč čistého měsíčně, resp. pokud se tak nedělo, bylo tomu tak pouze z důvodu toho, že se otec dříve bez důležitého důvodu možného zaměstnání vzdal ve smyslu shora citovaného ustanovení § 913 o. z. S ohledem na postupně rostoucí minimální hrubou mzdu stanovenou nařízením vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí (13 350 Kč v roce 2019 až 16 200 Kč v roce 2022), lze současně dovodit, že příjem otce by s pravděpodobností blížící se jistotě

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiřina Hartmanová.

postupně v rozhodném období rostl v čase až na částku kolem 15 000 Kč čistého měsíčně, pokud by otec vyvinul alespoň minimální snahu o získání a udržení si takové práce, kterou ostatně fakticky rovněž vykonává, nikoliv však plnohodnotně po celou dobu, nýbrž na zkrácený měsíční úvazek. Odvolací soud tudíž při stanovení odpovídající výše výživného vycházel z posledně uváděného rozpětí (od 13 000 Kč po 15 000 Kč čistého měsíčně) jako příjmu otce, kterého by mohl potenciálně dosahovat.

18. S přihlédnutím ke skutečnosti, že otci ubyla vyživovací povinnosti k již zletilé dceři, jakož i k tomu, že se otec vůbec nijak na péči o nezletilého D. nepodílí a tomuto ani jinak nad rámec výživného placeného k rukám matky nepřispívá, považuje odvolací soud za přiměřené okolnostem zvýšení výživného z původních 1 200 Kč měsíčně na 2 500 Kč měsíčně za celé rozhodné období, když ani případný drobný pokles celkových příjmů v domácnosti otce způsobený dlouhodobou pracovní neschopností manželky otce, který navíc nebyl ani jakkoliv dramatický (jak zcela nesprávně zjistil soud prvního stupně), nemůže mít na potřebu zvýšení výživného i pro dobu po 30. 9. 2021 vliv (viz k tomu v podrobnostech v odůvodnění tohoto rozsudku odvolacího soudu shora).
19. Vycházejí z výše uvedeného proto odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně v části, kterou bylo rozhodnuto o zvýšení výživného za dobu do 30. 9. 2021 jako ve výroku věcně správně potvrdil (§ 219 o. s. ř.), byť tak učinil na podkladě jiných skutkových zjištění a rovněž tak i jiného právního hodnocení věci, ve zbývajících částech, ohledně výživného za dobu od 1. 10. 2021, pak napadené rozhodnutí změnil (za použití § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř.) tak, že i za tuto dobu nadále výživné otci zvýšil na částku 2 500 Kč měsíčně do budoucna.
20. S ohledem na plynutí času pak odvolací soud změnil napadené rozhodnutí rovněž v části, kterou byla stanovena výše a splatnost dluhu vzniklého na výživném jeho zpětným zvýšením za dobu minulou. Výše nedoplatku odpovídá měsíčnímu zvýšení o částku 1 300 Kč měsíčně (z 1 200 na 2 500 Kč za měsíc) za dobu od 21. 2. 2019 do 30. 10. 2022. Otec doposud hradil na výživné pouze 1 200 Kč měsíčně a ke zvýšení výživného přistoupil až od června 2022, kdy v měsících červen, červenec a září zaplatil vždy po 2 500 Kč měsíčně a v měsíci srpnu 2022 1 500 Kč. Vzhledem k jeho celkové výši, byť tato byla zcela způsobena opomenutím otce průběžně přispívat na potřeby nezletilého syna vyšší částkou, odvolací soud přihlédl při stanovení lhůty jeho splatnosti rovněž k aktuálním příjmům otce a umožnil mu splácet dluh v mimořádně prodloužené době. Při stanovení této doby však měl stále na mysli skutečnost, že se jedná o výživné, které měl mít nezletilý D. již dávno k dispozici na úhradu svých potřeb, protože lhůty stanovil tak, aby byl dluh doplacen nejpozději do nabytí zletilosti syna, tedy do 6. 3. 2024.
21. Výrok o nákladech řízení před soudy obou stupňů vyplývá z ustanovení § 23 z. ř. s. ve spojení s ustanoveními § 1 odst. 3 a 4 z. ř. s. a § 224 odst. 2 o. s. ř., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jež mohlo být zahájeno i bez návrhu, když důvody pro mimořádné přiznání náhrady nákladů soud neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na exekuci nebo na soudní výkon rozhodnutí.

Jihlava 1. listopadu 2022

JUDr. Eva Fučíková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiřina Hartmanová.